

Fotó: Pereszlányi Érika

Mentás lehelet, elmosódott szem

Minél mélyebbre kell temetni, nehogy baj legyen. Egyszer, még ovis koromban a nagypapa sem kaparta el jól a macskát, és a kukacokra jöttek a madarak. A spániel merev testét a kedvenc rongyába csomagoltam. Egy vékony fadarabot tettem rá, amit a szellemház udvarán törtem le az almafáról, és anya varrós dobozából lopott zöld szalaggal tekertem át. A zöld az újjászületés, legalábbis a keltás könyvben, amit épp olvastam.

Az őszi hűvös ellenére megizzadtam a vékony kabátban. Nehezen ástam fel a virágágyást.

Szili néni délután csöngetett át hozzánk, hogy temessem el Grétit. Nincs pénze leadni az állatorvosnál, panaszkodott. Ne sötétedés előtt intézzed, aranyom, meg ne lássák, suttogta a visszhangos lépcsőházban. Miután becsuktam az ajtót, anya hozzátette, szerinte a néni hamarosan megy a spániel után.

Lapátolás közben a felvételin gondolkodtam. Az osztályfőnök kikötötte, hogy több helyet jelöljünk meg, nem eshetünk ki az oktatási rendszerből. Én a festőművész szakokat jelöltem meg többféle képzőművészeti egyetemen az országban. Próbáltam kitalálni, melyik munkáimat válasszam az első rostára. Régóta készültünk a gyakorlati felvételire, kiállításokra is sokat jártunk. Előző nyáron is egy múzeumban kaptam munkát, és évközben néha belépőt szedtem egy budai galériában. Decemberben ott akarták kiállítani az osztály legjobb munkáit.

Ahogy Grétire lapátoltam a földet, eszembe jutott a róla készült portré. A kezemben neheznek éreztem a lapátot. Akadt pár vázlatom Ilkáról is. Egyiket se dolgoztam ki, két éve porosodtak. Ha egymásba botlottunk, csak elmotyogtunk egy *szíát*.

Röplabdán összebarátkoztam Liliékkal, anya legalább örült, hogy nem lógtam. Az öltözőben a fiúkról pletykáltak, hogy melyikkel akarnak randizni, vagy épp szakítani. Én csak gyorsan átöltöztem, nem néztem se jobbra, se balra. Csak hallgattam őket, de nevettem, amikor ők is. Néha elhívtak moziba. Megnéztük a *Twilight*ot, de fogadásból beültünk a *Fűrész 5-re* is. Én majdnem kijöttem róla, de inkább bent maradtam, hogy később én is poénkodhassak róla.

Ott volt még a rengeteg házi, a kiállítások. Sokat segítettem otthon a nagymamának, anyánál késő estig kattogott a varrógép, a szalagavatók miatt sok megrendelést kapott. Még így is nyagगतott, hogy ezek a legszebb éveim, ne kuksoljak annyit a rajzok és az ezós könyvek felett, és erre mindig becsaptam az szobajót.

Késő este, térdig összesározva fejeztem be Gréti temetését. Az ásó nyele a nagymama gazolós kesztyűjén át is feltörte a kezemet. Felmentem szólni Szili néni almaecet szagú lakásba.

Mire kiléptem a kapun, eleredt az eső. Fejemre húztam a kapucnit. Cipőkopogást hallottam a hátam mögül.

Hát te? Ilyen későn mész haza?, nézett Ilka meglepetten, majd folytatta, hogy kocsmázni voltak, mert még mindig nem szólaltam meg.

Eltemettem Grétit, böktem ki végül.

Mi van?

Meghalt Gréti, baszd meg, vettem oda. Csendben tettük meg a hús métert a kapunkig, és nem hittem neki, amikor arról gyözködött, hogy segített volna.

Hallottam, hogy rosszabbul van a nagymamád is. Sajnálom! Mesélhetnél, mi újság, mondta búcsúzásképp.

Másnap elkísért menzára. Nem akartam sokat beszélgetni, de nem találtam Ábelt vagy Krisztit, hogy átüljek hozzájuk. Végül csak kiadtam magamból mindent Grétiről meg a nagymamáról, amíg a borsófőzeléket piszkáltam. Szomorúan könyökölt a kockás terítőn, hallgatott, és azt ismételte, hogy sajnálja. Megkérdeztem, jár-e még versenyekre, és hova felvételizik. Zsomborról nem érdeklődtem, az osztálytársaitól tudtam, hogy az utóbbi évben egy másik fiúval járt a testnevelési egyetemről.

Ha megláttam Ilkát a folyosón, már nem fordultam sarkon. Próbáltam felidézni, milyen volt az az érzés, amikor pár éve nyáron majdnem naponta eltekertünk a város széléig, és még nem kellett az érettségim izgulni.

Mikuláskor elhívott Tündiékkel teázni. Valami fahéjasat rendeltem, a forró csésze melegítette az ujjaimat. Azt mesélte, az apja szeretné, ha érettségi után kiköltözne hozzá Angliába az anyjával. Az apjának bejött a raktáros munka, az anyja takaríthatna valahol, Ilka pedig egy jobb egyetemre járhatna, mint a pestiek. Nem akart menni, hiába szakított vele a pasija, a baráti kör itt volt. De attól tartott, ha az anyja marad, a szülei elválnak.

Én tudom, milyen ez, mondtam, és megsimogattam a kezét. Elmosolyodott. Ezt biztos a volt barátja, vagy Tündi, vagy a srácok úszásról sem értenék meg, de most végre elmondta valakinek. Nekem.

Este elővettem a róla készült befejezetlen rajzokat.

A decemberi kiállításmegnyitónkra anyán kívül eljött Ilka és Tündi is, aki hozta a barátját, Patrikot. Az igazgató unalmas beszédet mondott, majd gyerekpezsgőt nyomtak a kezünkbe, pedig az évfolyam nagy része már elmúlt tizennyolc.

Január végére tették a szalagavatót, az osztályunk egy skót néptáncot adott elő. Amikor fellépés előtt az öltözőben húztam át a kockás szoknyát, azt hallottam, páran a vécében isszák a dugi whiskyt, hogy legyen bátorságuk kiállni a puccba vágott közönség elé. Kérni akartam tőlük, de nem maradt időm. Eleve késtem, túl sokáig könyörögtem a kozmetikusnak, hogy javítsa ki sminkemet, mert túl sok lett rajta szerintem a bordó csillám. Nem vett komolyan, otthon kellett levakarnom a felét, hogy ne úgy nézzek ki, mint egy vadnyugati kurva. Legalább az estélyim nem volt rossz, anya varrta át egy régi kék ruhájából, és sikerült rábeszelnem, hogy vagdossa le róla a flittereket.

Tíz pár keringőzött, és a habfehér estélyik láttán arra gondoltam, biztos viszketne a bőröm a sok műszáltól és csipkétől. Ábel széles mozdulatokkal pörgette a festett vörös Diát, már amennyire a szmoking és a betanult mozdulatok engedték. Nem lettem volna Dia helyében, de úgysí rühelltem azokat, akik tervezőgrafikára jelentkeztek. A palotást meg se vártam, inkább Ágotához csapódtam, hogy kitárgyaljuk az osztálytáncot. A bálban vagy vele próbáltuk elkerülni Ábelt és Krisztit, vagy anyával ácsorogtam. Nagyon büszke volt rám, húzhatnék szoknyát máskor is, magyarázta. Tíz körül hazament, és a lelkekre kötötte, vigyázzak magamra az afterpartyn, és hazafelé a taxis ismerősét hívjam, aki épp akkor éjjel dolgozott.

Csak egy osztálytársam kért fel táncolni. Megfeszítettem magam, elnéztem a vállá felé, nehogy elvörösödjek. Később elárulták, fogadtak velem, felmeríték a kért lányt az évfolyamon. Nevettem, és úgy tettem, mintha én is az elejétől kezdve tudtam volna.

Később Tündivel és pár tizenegyedikessel vodkázunk a színpad mögött. A bál éjfélkor ért véget, és az egyik közeli diszkóban volt az after, Ilkáké viszont másfele vette az irányt.

A mienk Patriknál lesz, a szülei elutaztak, biztos elhívhatlak, vonta meg a vállát Ilka.

Patrik korábban lelépett a bálból. Amikor odaértünk, már bömbölt a diszkózene, amit az emberek kisebb-nagyobb csapatokba verődve próbáltak túlkiabálni. A bőr kanapén pár MOME-s arcot fedeztem fel az osztálytársaim közt. A lépcsőn ülve néhány vagányabbnak tartott alsóséves cigit tekert. A fiúk nagy része csak ledobta a zakót és a nyakkendőt. A lányok átöltöztek, de a báli sminkjük hibátlan maradt. Átvágtunk Patrik BME-s haverjain, hogy bejussunk a konyhába.

Ezt a szalagavatóra!, nyomta Tündi a tequilát a kezünkbe. Nem maradt citrom, csak só, és szörnyen csípett. Köhögtem, Ilka úgy vert hátba, mint amikor általánosban coopernél leelőzött.

Ezt pedig Ilka be nem jelentett plusz egyére. Az arcom elvörösödött, Ilkára néztem, Tündi röhögött, és azt mondta, ne parázzak.

A szekrény tetejéről egy cirmos macska ugrott le a márványozott pultra, majdnem a salsa szószban landolt. Ilka végigsimította fényes bundáját, de az fűjt, és elszaladt.

Rá se ránts, Bandi utálja a vendégeket, legyintett Tündi, majd otthagyt minket.

A macskaszórtól tüszögögni kezdtem. A nappaliban Patrik bekapcsolt egy füstgépet. Ilka elsztorizta, valamelyik rock klubból lopták, ahol Patrik csoporttársáék játszottak Green Day feldolgozásokat. Alig kaptam levegőt. Becsuktam a konyhaajtót, tompult a zaj, a füst kevésbé szűrődött be. Az asztalnak dőltem.

Még nem engedél fel, állapította meg Ilka. A felvételen kattogsz? Vedd már egy kicsit lazábban, mondta, és megfogta a vállamat. Le akartam söpörni a kezét, aztán inkább öntöttem a tequilából.

Van fejlemény a szüleiddel?, kérdeztem.

Lehet, én is lelépnék.

De azért jelentkezel közgázra itt is, nem?

Ja, de talán jobb lenne rögtön kimenni anyuval.

Én sajnálnám.

Összenéztünk. Én kaptam el a tekintetemet először. A zene elhallgatott, majd egy J.Lo számot tettek be. A lányok visongtak. Ilka az ő osztálytáncukból rögtönzött.

Gyere már, egyetemen is bulikba kell majd járni! A kezem után nyúlt. Próbáltam felidézni a skót néptánc lépéseit.

Ekkor a macska besurrant a résnyire nyitott konyhaajtón, felugrott a pultra, és a mosogató alján összegyűlt vízből lefetyelt. Reflexszerűen megsimogattam, és megvakartam a szemem.

Fenébe, a szemembe ment.

Jól elkentem a sminkedet, nevetett Ilka. Meg akartam nézni a tükörképemet a mikro ajtajában, de csak könnyeztem.

Kitámolyogtam a konyhából, hogy megkeressem a fürdőszobát. Tündi az emeletre irányított. Véletlenül belerúgtam pár alsóbb évesbe a márványozott lépcsőn.

A fürdőben Ilka szemcseppet keresett nekem a kis tükrös szekrényből. Megmostam a szememet, közben a legközelebbi röplabdameccsről kérdezgetett. Kezdtém élesebben látni a virágmintás csempéket, de úgy éreztem, mintha egy körhintán forognék, nem voltam benne biztos, hogy az allergiától-e. A mosdókagylóba kapaszkodtam, és megjegyeztem Ilkának, hogy egész jól tudja, mi hol van.

Patrik nem először tart itt bulit, mondta, és leült a nagy rózsaszínű kád szélére.

Szóval sokat lógsz itt, mióta Zsombor kikerült a képből?, kérdeztem. Szédültem, nagy erőfeszítembe került, hogy felé forduljak.

Mit akarsz, mit mondjak?, vonta fel a szemöldökét. Mellé ültem.

Nem tudom. Semmit.

Miért mondanám, hogy semmi? Félmosolyra húzta a száját, megvontam a vállam.

Megint hallgattunk. Odalent felhangosították a zenét.

Felé fordultam. Mentás lehelet. Elmosódtak előttem a szempillái. Végig ezt szerettem volna, hogy ennyire közel legyen, és az ő vállába temethessem az arcomat. Nem tudtam elképzelni, hogy Londonba költözzön. Érezni akartam az illatát, hogy megérintsen, körem fonja a karjait. Összeért az orrunk. Egy pillanatra elakadt a lélegzete, kinyitotta a szemét, és magához húzott.

Félálomban lehettem, amikor dörömbölni kezdtek az ajtón. A zaj távolinak tűnt. A kád alja már nyomta a hátamat. Ilka felkönyökölt. Abbahagyták a kopogást.

Rendbetettem magam, és felhívtam anya taxis ismerősét. Ilka azt mondta, másnap átmehetnek hozzá. ■ ■ ■

Zakariás Cecília: a Pécsi Tudományegyetemen végzett anglisztika szakon, Budapesten él. A FISZ prózaműhelyén tanul. Pár éve ír és publikál, a Szivárgók csoport tagja. Egy kisregényen dolgozik.

